

EN GÜZEL YILLARDI MAZİDE KALAN

Belki de en güzel yıllarım bu kurgulayıp durduğum ve hayal ettiğim zaman içinde akıverip gitti. Eğitimden beklediklerimi bazen buruk bir acı içinde seyrettim durdum. Neden maziden, atıye bir köprü kuramadım diye hayıflandım.

Çağlar ötesinden gelerek, ilim irfan kaynağından içemediğim, duyguları yaşayıp yaşatamadığım için kendimi sorumlu hissettim her zaman. Dünyanın en zor işi olan eğitim edep, ahlak, sevgi, saygı, inanç, ideal demektir, benim gözümde. Üretmeden; tüketmek, yaşarken yaşamamak gibi bir şeydir.

Dünyanın en güzel çiçekleri neden açmaz? Yurdumun çocukları neden üretmez. Ne zaman gelecek beklediğim o güzel günler. Bu duygular içerisinde bir şeylerin eksikliği beni hep karamsarlığa götürür. Neden insan yetiştiremiyoruz hatalarımız eksiklerimiz nerededir?

Duygularım karmakarışık, otuz yılımı verdiğim yılları yaşıyorum. Hep çehreler çıkıyor karşıma onları seyrediyorum hayal meyal... Ah şuna bak. Selma, daha dün çocuktı. Evlenmiş eşi ve çocukları ile mutluymuş. Şu Mustafa masum bakışlarıyla beni selamlıyor. Şu Sema var ya aya benzeyen o liseli kız... Bak somurtkan Ayşe de orda duruyor. Hepsi ayrı birer dünya. Hayal dünyamı süsleyen o masum çehreler... Sesler beni çok uzaklara götürüyor. Şu Ayşe'nin, şu Orhan'ın, şu Sema'nın, şu Ali'nin sesi. Onları duyuyor gibiyim şimdi. Neredeler o sesin sahipleri ya fakir bir mahallenin varoşlarında anne-baba olmuşlar ya da uzak diyarlarda kaybolup gitmişlerdir. Ne olursa olsun o sesler beni hep ayrı dünyalara götürür.

Benim için önemli olan seslerdir. Gönül dünyamızda yankılanır dururlar. Nasıl unutulur o sesler? "Günaydın Hocam." diyen Sema, Ali, Ayşe, Fatih ve onların hala hatırımdaki sesleri. Bakışlarımda konuşur bu sessizliğin bedbaht hali ama kimse anlayamaz bir bakışta bu hali. Gel zaman git zaman böyle akıverip gitti yıllarımız. Bazen delicesine sevindik. Bazen hüznünlendik, bazen gururlandık. Yaptıklarımız, yapamadıklarımız, sevindiklerimiz, üzüldüklerimiz, duygularımız içinde dipdiri durmaktır.

Amacımız eğitimin dünya kalitesinde bir yerlere ulaşmasını sağlamaktır. Bunun için çalışmak ses çıkarmadan aşınmak gereklidir. Olumsuzlukları olumlu hale getirmek, iletişimi seviyeli hale getirerek tüm toplumu kucaklayacak hale getirmek bizim elimizdedir. Yarınları aydınlık görmek istiyorsak dar kalıplardan çıkarak eğitimin mecrası içerisinde yol almalıyız.

Bunun için yediden yetmişe toplum içerisinde ülkemizin geleceği için çalışmamız gereklidir. Gençliğimizi bilinçlendirerek vatan sevgisi ve ahlaki değerlerle benzeyerek, ezelden ebede müjde taşıyan fertler olarak yetiştirmeliyiz.